

Melancolie de vară

Cristian Andronic

Am scris atâtea versuri în rătăcirile sublime
Și am uitat cu totul că după orice scriu,
Ceva se stinge-n mine, și ce rămâne viu
E doar o amăgire că sunt și-mi este bine.

Și Beethoven răsună în note de tăcere,
Iar după geam mai plouă și fulgeră ciudat.
Nimic nu voi întoarce din ceea ce am dat,
Că nu se-ntoarce clipa, oricât de mult i-ai cere.

Încă citesc Esenin în baruri de pe stradă,
Iar ploaia e mai caldă decât ce simt acum,
Cât de frumos, iubirea devine mascaradă,
Iar cuplul își alege, în taină, un alt drum.

Sărută-mă, tristețe, rămâi la mine-n sânge,
Doar tu poți înțelege de ce poetii scriu!
Gorunul plânge-n Blaga, că i-a ajuns sicriu,
Și simt cum și pe mine, în frunza lui mă strânge...